

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

รักษาตัวด้วยธรรม

ก่อนจ้งหัน

วัดนี้กลายเป็นวัดสามเพ็งไปแล้วนะ คนที่มาเที่ยว มาเที่ยวจ้งจ้งกัน เป็นแบบหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ นะเวลานี้วัดป่าบ้านตาด มาจากทางไหนๆ ก็มาเที่ยวดูเฉยๆ ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพื่อนพวกรู้ๆ ดูขวางหูขวางตามาตลอดนะ เรายังเตือนให้ทราบ ใครที่มาเพื่อน ๆ พวกรู้ๆ อย่ามาวัดนี้นะ มันพิลึกกึกกือเหลือเกิน มาจากไหนก็เพื่อนพวกรู้ๆ ไม่ได้หน้าได้หลังอะไรเลย จึงได้เห็นมนุษย์เรานี้จิตใจหายาบมาก มีแต่ความเพื่อนพวกรู้ๆ ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ความติดความดีน เข้ามาในวัดเห็นได้ชัดเจน

นี่เป็นยังไงโลกกับธรรมดูกัน ต่างกันยังไงบ้างพิจารณาซิ ยังภูมิใจอยู่หรือ ไปที่ไหนเหมือนว่าไปให้คะแนนวัดนะ ไปให้คะแนนวัดนั้น ตัดคะแนนวัดนี้ เหมือนว่าตัววิเศษวิโสมาจากไหน มองดูแล้วมันเหมือนหมาเดือน ๙ เราเห็นเข้ามาในวัดป่าบ้านตาดนี้ เหมือนหมาเดือน ๙ เข้ามานั้นแหละ เพื่อนพวกรู้ๆ แล้วใหญ่เสียด้วยนะ มาด้วยแบบใหญ่ๆ หยิ่งๆ เสียด้วย ก็ยิ่งสนุกดู ดูหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ พิจารณาธรรมเป็นยังไง ธรรมท่านเฉยเหมือนไม่รู้ เมื่อขัดมากเข้าๆ เตือน ให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วประเทศไทย บอกตรงๆ อย่างนี้เลย

เวลานี้พี่น้องชาวพุทธเราเพื่อนพวกรู้ๆ มากเรื่องกิเลสตัณหา แม้แต่เข้ามาในวัดก็ทาบหมาหมาเดือน ๙ มา แห่แห่กันมา รถนี้มาคันใหญ่ๆ มาเพื่อนพวกรู้ๆ ดูนั้นดูนี้เหมือนใหญ่โตเหลือประมาณ มองดูแล้วสลดสังเวชนะ เป็นยังไงดูเจ้าของบ้างหรือยังล่ะ เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธแท้ๆ ทำไมจึงเป็นเมืองเพื่อนพวกรู้ๆ เป็นเมืองหมาเดือน ๙ ไปได้ มันไม่น่าดูนะ ไม่ว่าที่ไหนๆ มองดูแล้วดูไม่ได้นะ นี่คือนิสัยดั้งเดิมที่ไม่เคยอบรมอะไรๆ มาเลย มีแต่กิเลสพอกหัวมา เข้ามาในวัดท่านผู้ที่อบรมศีลธรรมอยู่ตลอดเวลา และรักษาศีลธรรมอยู่ตลอดเวลา ท่านไม่มีหุมีตาหรือ

ท่านมีหุมีตามีใจเหมือนกัน นี่ก็พูดออกมาจากมีหุมีตามีใจ ไม่ได้หาเรื่องราวใส่บรรดาพี่น้องทั้งหลายนะ เราพูดนี้เตือนให้พี่น้องทั้งหลายดีต่างหาก ไม่ได้พูดเพื่อซ้ำเติมให้เสื่อมเสียที่ไหนนะ ให้พากันคิดบ้าง อย่าหยิ่งจนเกินไป เลอะเทอะมากนะเมืองไทยเราเวลานี้ ยิ่งถนนหนทางไปมาสะดวกแล้ว โอ๊ย สุนัขเดือน ๙ เดือน ๑๒ นี้วิ่งเพื่อนพวกรู้ๆ ไปหมด ดูท้ายรถสิ ท้ายรถนี้จากจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ ท้ายรถมันบอกจังหวัด ให้พากันพิจารณาบ้างนะ

ไปที่ไหนมีแต่ไปให้คะแนนพระไปตัดคะแนนพระ วัดนี้เป็นยังไง วัดนั้นเป็นยังไง ตัวเองเป็นยังไงไม่ดูตัวเอง กำลังเพ่นพ่านๆ อยู่นั่นมันเป็นยังไงให้ดูบ้างซิ นี้ออกมาจากพิจารณาแล้วทุกอย่าง จึงมาเตือนพี่น้องทั้งหลายนะ อย่าเพ่นพ่านๆ จนเกินไป เลอะเทอะ มากนะชาวพุทธเรา เมืองไทยเราเวลานี้ นี่ละกิเลสออกเพ่นพ่านมันดีไหม ท่านทั้งหลายว่า ดีๆ พวกหมาเดือน ๙ ก็ว่ามันดีนั่นแหละ แต่คนดูหมาเดือน ๙ มันดูไม่ได้มันซิ จำให้ตึนะ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ฝนรู้สึกลัวลดน้อยๆ เป็นลำดับลำดับานะ เรามาสร้างวัดป่าบ้านตาดได้เห็นอย่างชัดเจน นี่ละโทษแห่งการทำลายป่าเห็นชัดเจน เราเอาวัดป่าบ้านตาดตั้งเป็นศูนย์พิจารณาตามเรื่องเหล่านี้ละ เหล่านี้เป็นดงใหญ่ดงโต ฝนตกไม่เคยบกพร่อง น้ำไหลเจิ่งตามนี้ละ ตั้งแต่ทำลายป่ามาแล้วน้ำหน้าวัดนี้เลยจะไม่มี เป็นอย่างนั้นละโทษแห่งการทำลายป่า หนักมากอยู่นะ ทำให้เสียหายมากที่สุด

วันนี้ดูเหมือนไม่ค่อยมีอะไร ถ้าพูดก็ให้เป็นเสียงธรรมนั้นชื่นหูชื่นใจดี ไร้เสียงนรก จกเปรตนั้นซีเข้ามาผ่านๆ ให้ได้พูดอย่างนี้สักรวมมากนะ วันไหนพูดแต่เรื่องโลกเรื่องสงสารที่สักรวมๆ ได้พูดเรื่องธรรมแล้วสบายใจ เราเห็นได้ชัดเจนในวงกรรมฐานท่าน ไปอยู่ที่ไหนๆ เวลาท่านคุยกันนี้ไม่มีนะเรื่องโลก ไม่มีเลย ฟังแต่ว่าไม่มีเลย มีแต่ธรรมล้วนๆ ชื่นตาชื่นใจ

ยิ่งพระท่านไปเที่ยวในที่ต่างๆ เวลาท่านมาพบปะสมาคมกัน โอ้ย นำฟังนะ ไปอยู่ในป่านั่นเป็นยังไง ในเขาลูกนั่นเป็นยังไง ในถ้ำ เจื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏที่นั่นๆ เป็นยังไง ท่านเอาสถานที่นั่นเป็นพื้นฐานเป็นสนาม เอาธรรมเป็นผลขึ้นมาจากสนาม ไปบำเพ็ญธรรมอยู่ในสถานที่เช่นนั้นๆ เกิดความรู้ความเห็นความเป็นต่างๆ ขึ้นมาภายในจิตใจๆ เราเรียนอยู่ตั้งแต่ภายนอกๆ ไปศึกษาเมื่อนั้นเมื่อนี้ ได้สำเร็จนั้นมาสำเร็จนี้มา ดอกเตอร์ดอกแต่มา ก็มาไม้มาคุยกัน แล้วเอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นพื้นเป็นไฟเสริมทิวิมานะตัวเองว่าเป็นผู้มีความรู้สูง มีเกียรติยศสูง แล้วก็เหยียบย่ำทำลายผู้น้อยลงไปโดยลำดับลำดับานะ เพราะทิวิมานะแห่งการศึกษาเล่าเรียนแบบโลกอย่างนั้น

แบบธรรมศึกษาเท่าไร ศึกษาเพื่อปฏิบัติๆ ไปอยู่ที่ไหนศึกษา ตา หู จมูก มองไปที่ไหนเป็นธรรมศึกษาโดยตลอด เป็นการศึกษาอรรถศึกษาธรรมไปตลอด เวลาคุยกัน โถมันของง่ายเมื่อไร นี่ละความรู้ภายในใจจากจิตตภาวนา ดังศาสดาองค์เอกประกาศธรรมสอนโลกสามโลกธาตุ ออกจากจิตตภาวนาของพระพุทธเจ้าเรานะ ไม่ได้ได้ออกจากไปเรียนที่นั่นเรียนที่นี้มา เหมือนเขาเรียนวิชาทางโลกมา มักจะเป็นภัยมากกว่าจะเป็นคุณไปเสีย

อันนี้เรียนทางภาคปฏิบัติ ไม่มีใครพูดภาคปฏิบัติภาคอรรถภาคธรรมเกี่ยวกับเรื่อง การปฏิบัติ เราพูดเสียบ้างวันนี้ เพราะเราก็ได้ปฏิบัติมาตลอดเวลา เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี ออกจากนั้นแล้วขึ้นเวทีพีดกันกับกิเลส เรียนกิเลส ดูกิเลส กับดูธรรมไปในสนามเดียวกัน คือจิตใจของเราซึ่งเป็นที่เกิดที่อยู่ของกิเลสและธรรมอยู่ภายในใจ สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม ความอดความทน ความอุตสาหะพยายาม ประมวลเข้ามาสู่จุดสนามรบอันเดียว บนเวทีคือใจ เราจะได้เห็นทั้งความชั่วความดี เพราะอยู่ในใจนั้นแล้ว จึงเรียกว่ามหาเหตุ มหาเหตุใหญ่โตอยู่ที่นี้ ส่วนมากมีแต่มหาเหตุทางกิเลสตัณหา ธรรมไม่ค่อยมี เป็นมหาเหตุ เหมือนกันแต่ไม่มีใครนำออกใช้ นอกจากกิเลสมันเหยียบย่ำไปหมดก็ไม่เห็น

ที่นี้เวลาขึ้นเวทีแล้ว วิธีการต่อกรกันนี้มีหลายแบบหลายฉบับ ดังที่พระวัดป่าบ้าน ตาดนี้ได้เห็นชัดเจน ไม่เคยมีพระมาฉันทันจนครบองค์เลย ขาดอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เริ่ม สร้างวัดป่าบ้านตาดมา เบื้องต้นก็เกิดจากเรานี้แหละ เพราะเราเป็นผู้นำหมู่เพื่อน เป็นครู เป็นอาจารย์สอน ใครก็มาศึกษา อันใดที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้มาศึกษาอย่างไรเงัด ให้ นำไปคิดไปอ่านเอาเวลาได้ยินได้ฟังจากอาจารย์แล้ว วางั้นความหมาย เราจึงต้องนำเอา อูบายวิธีต่าง ๆ มาสอนด้วยวิธีการที่เราดำเนินมา เช่นอย่างท่านอดอาหาร ท่านผ่อนอาหาร ท่านทรมาณไม่หลับไม่นอนบ้าง เหล่านี้มีแต่วิธีการที่จะแก้กิเลส นี้เป็นเครื่องหนุนเพื่อแก้ กิเลส ไม่ใช่อันนี้แก้กิเลสนะ อันนี้เป็นอุปกรณ์หนุนให้บำเพ็ญธรรมได้สะดวก แก้กิเลสได้ ง่ายเข้าไป ๆ ก็นำมาสอนท่าน

อย่างวัดนี้รู้สึกจะถูกจริตนิสัยทางอดอาหารผ่อนอาหารมากกว่าอย่างอื่น เพราะอันนี้ มันหนักมาก เรื่องอาหารกับธาตุขันธ์ คืออาหารเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงธาตุขันธ์ของเรา เวลา หล่อเลี้ยงแล้วธาตุขันธ์มีกำลัง เมื่อมีกำลังวังชามากแทนที่ธรรมจะมีกำลัง กลับธรรมหมอบ ธาตุขันธ์มีกำลังมาก กิเลสตัณหา ราคะตัณหาตัวสำคัญมาก มันมีกำลังมากมันทับจิตใจให้ ภาวนาก้าวไม่ออก ๆ เวลาตัดอันนี้ กำลังของร่างกายเกี่ยวกับเรื่องอาหารลงไป ๆ การภาวนา ก็ค่อยออกเงยขึ้นไป ๆ จึงต้องทำอย่างนั้นตลอด ท่านทำอย่างนั้นนะ

แล้วแต่นิสัยของใคร อูบายวิธีการของใคร จะหาอูบายวิธีต่าง ๆ แก่ใจตนเอง ไม่ จำเป็นจะต้องไปดูคัมภีร์ทุกแห่ง ธรรมมีอยู่ทั่วไป ในหลักธรรมชาติแล้วกิเลสกับธรรมมีอยู่ ทั่วไปเหมือนกันหมด ส่วนมากมีแต่กิเลสเหยียบธรรม ธรรมจึงไม่ค่อยปรากฏ โลกเจริญ ๆ ด้วยกิเลสทั้งนั้น เรื่องความเดือดร้อนวุ่นวายจึงมีทั่วดินแดนไม่มีที่ไหนสงบเลย เพราะไม่มี ธรรมเข้าไปแผ่ ถ้ามีธรรมเป็นสนามขึ้นในสถานที่ใดอย่างแบบเอาจริงเอาจัง สถานที่นั้น สงบนะ อย่างพระท่านตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ อยู่ด้วยกันมากน้อยท่านก็สงบ อยู่คนเดียวท่านก็ สงบ มีแต่ความสงบ ระวังกิเลสตัววุ่นวายออกโดยลำดับลำดับ ความสงบก็ค่อยแสดงตัว ขึ้นมา ๆ อย่างนั้นนะ

เพราะฉะนั้นอุบายวิธีการของกรรมฐานภาวนาจึงกว้างขวางมาก เราเรียนทางด้านปริยัติพอเป็นปากทางเป็นแนวทางแล้ว ก็นำนั้นละมาเป็นแผนผังทางก้าวเดิน วิธีการต่างๆ ที่นี้ออกทางด้านปฏิบัติแตกแขนงออกไปจากภาคปริยัตินั้นแหละที่เรานำมาปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วก็สั่งสมเข้าไปภายในจิตใจ สติลงใจ ปัญญาลงใจ ความอุตสาหะพยายามลงใจ เพื่อจะชะล้างสิ่งสกปรกเรื่อยๆ ไป จิตใจค่อยสว่างงามขึ้นมาๆ ท่านทำอย่างนั้นนะ ต้องมีการชำระ ไม่ชำระไม่ได้ โลกอันนี้จะเป็นไฟไปทั่วโลกดินแดนนั้นแหละ ถ้าไม่มีธรรมเสียอย่างเดียว พุดอย่างเดียวชั้วเลย

ธรรมเท่านั้นจะระงับโลกทั้งหลายที่เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้อยู่ตลอดเวลาที่สงบลงได้ ด้วยความมีธรรมของผู้สนใจในธรรมทั้งหลายนำมาปฏิบัติ โลกนี้มองหน้ากันได้ทั่วไป ไม่ได้มองด้วยความอิจฉาบังเบียดหรือดูถูกเหยียดหยามกันแบบเยอหยิ่งจองหอง คนเรามองกันมองอย่างนั้นนะ ก็เลสมองมองอย่างนั้น ธรรมมองไม่ได้มองอย่างนั้น มองอันนั้นมาเป็นประโยชน์ ไม่ได้มองเพื่อความเพ่งโทษเพ่งกรรมแก่เขา แล้วนำโทษแห่งกรรมเข้ามาหาตัวเอง ท่านไม่มองอย่างนั้น ท่านมองเป็นธรรม ต่างกัน

ที่นี้โลกที่ไหนก็มีหัวใจ เอาหัวใจดวงเดียวขึ้นวัดทุกรูปทุกนาม ไม่ว่าเด็ก ผู้ใหญ่ จนกระทั่งถึงสัตว์เดียรัจฉานมีจิตใจเหมือนกัน เขาต้องการความสุขเกลียดทุกข์เหมือนกัน แต่ทำไมจึงเจตตั้งแต่ทุกข์ๆ เพราะอุบายที่นำเอามาใช้ต่อกัน มันมีแต่เรื่องอุบายของกิเลสที่จะสร้างความทุกข์เผวซึ่งกันและกัน โลกอันนี้จึงหาความสงบไม่ได้ ถ้าต่างคนต่างฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเป็นบ้ากับกิเลสตลอดไปแล้ว จะหาความสงบสุขไม่ได้ในโลกนี้ กว้างขนาดไหน กว้าง เจริญก็มีแต่เจริญพินไฟทั้งนั้น หาความเจริญด้วยอรรถด้วยธรรมสงบร่มเย็นแก่ตนไม่มีเลย ถ้าไม่มีธรรม ถ้ามีธรรมแล้วอยู่ที่ไหนอยู่ได้สบายๆ พิจารณามองเห็นอะไร ก็ให้มีธรรมเข้าแทรก พินิจพิจารณาเพื่อเป็นผลประโยชน์ อันใดไม่ดีตัดออกๆ อย่างนั้นจึงเรียกผู้รักษาตัวด้วยธรรม นี้อะไรก็คว้ามับๆ มีตั้งแต่คว้ามับไฟมาเผาตัวเอง จะหาความสุขที่ไหนได้ไม่มี ขอให้พิน้องทั้งหลายสนใจในธรรมบ้าง

เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองแห่งชาวพุทธ เดียวนี้มันเป็นสนามรบของกิเลสแล้ว พุทธไม่มีแล้วเดี๋ยวนี้ แม้แต่พวกที่เป็นหัวหน้าในทางพุทธ ก็คือพระเจ้าพระสงฆ์ ก็ราวฉานกันไปหมดเวลานี้ ทั่วดินแดนแห่งประเทศไทยเรา ราวฉานก็คือสิ่งที่เลวร้ายนั้นละ มันเข้าไปทำลายสิ่งที่ดีงามทั้งหลาย ให้ได้เกิดความเดือดร้อนกระทบกระทั่งกันและกันทุกวันนี้ เพราะความชั่วช้าลามกนั้นแหละ มันเข้าไปทำลายของดี ผู้ดีก็อยู่ไม่ได้ กระทบกระทั่งกันไปหมด นี่เพราะความชั่วช้าลามก ใครสร้างขึ้นไม่ว่าพระเจ้าโยม เป็นความชั่วทั้งนั้นถ้าเป็นความชั่วแล้ว ความดีใครสร้างขึ้นดีด้วยกันหมด เราจึงควรได้พิจารณาเลือกเฟ้นทุกคน เราหาความสุขทุกคน

อย่ามีตั้งแต่ดูด้วยความเพลิดความเพลิน เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น ดูจนกระทั่งวันตายไม่มีประโยชน์อะไรติดเนื้อติดตัวไปเลย มีแต่ความลุ่มจม ความผิดหวังไปเรื่อย ๆ คนผิดหวังอยู่ที่ไหนมันดีเมื่อไร นั่งอยู่ที่ผิดหวัง นอนอยู่ที่ผิดหวัง เป็นอยู่ที่ผิดหวัง ตายไปแล้วมันก็ผิดหวังอยู่อย่างนั้นแหละ คนไม่ดีสร้างความผิดหวังให้ตัวเอง ถ้าสร้างความหวังให้ตัวเองอยู่ไหนก็มีหวัง ๆ สมหวังมาเรื่อย ๆ นั่นละทำอย่างนั้นนะ วันนี้พุทธธรรมะให้ท่านทั้งหลายได้ฟังล้วน ๆ สักหน่อย มันมีแต่เรื่องสกปรกเข้ามาให้ได้พูดอยู่ตลอดเวลา มันเข้ามาทำลายธรรม คือความสกปรกนั้นละ เรื่องนั้นเรื่องนี้เต็มบ้านเต็มเมือง เพราะมีแต่คนก่อสร้างขึ้น ส่งเสริมกันขึ้น ผู้ที่จะส่งเสริมอรรถธรรมในใจไม่มี จึงมีตั้งแต่ความรุ่มร้อนทั่วหน้ากันไปหมด

ถามกันเป็นยังงัยสบายดีเทรอ ถามกันนะ เป็นยังงัยสบายดีเทรอ สบายดียังงัย พ่ออ๊หนุมันหนีไปจากบ้านหลายคืนแล้ว มันไปไหนก็ไม่รู้ละ แล้วถามอีก ทำไมหรือ แต่ผู้ชายไม่ค่อยพูดละ นาน ๆ จะพูดทีหนึ่ง ผู้หญิงมันตัวแสบเหมือนกัน ผู้ชายไม่ค่อยพูด แต่ตัวคือจริง ๆ อยู่กับผู้ชายนะ ผู้ชายกับผู้หญิงเท่ากันเรื่องความดี มันหากใช้กิริยามารยาทต่างกันบ้างเท่านั้นเอง แต่ความดีอยู่ภายในใจมันคือเหมือนกัน กิเลสตัณหาดี้อยู่ในหัวใจใด ดีได้ทั้งนั้นแหละ ฟาดมันลงให้หมอบราบไปแล้วเรียบเลย พวกนี้เข้าใจ

พวกนี้มีไหมกิเลสตัณหาอย่างว่า สบายดีเทรอ ไปถามกันดู สบายดีเทรอ ๆ สบายตายอะไรมันเอาฟันเอาไฟมาเผากัน ผัวกับเมียอยู่ด้วยกันก็ทะเลาะกัน เนาะ ก็เป็นอย่างงั้น ลื่นกับฟันมันกัดเรื่อย ๆ เลือดสาด ๆ เลือดสาดออกก็เจ้าของนั้นละขาดทุน ฟันเป็นผู้กัดจะว่าฟันมันได้กำไร มันก็ขาดทุนเหมือนกัน เพราะฟันก็ฟันในปาก ลื่นก็อยู่ในปาก กัดกันก็เราเป็นผู้รับผิตชอบ เป็นทุกข์ด้วยกันหมดนั้นแหละ อย่าให้ลื่นกับฟันกัดกันก็แล้วกันนะ ไปรับผิตชอบเอง เอาเท่านั้นละวันนี้พอ รักษาฟันกับลื่นให้ดี เอาละเท่านั้นละ พูดทุกวัน ๆ

(เมื่อคืนนี้ฟังเทศน์ท่านอาจารย์สิงห์ทอง ท่านมีอารมณ์ขัน) นั่นละอุบายภาวนาของท่าน ท่านสิงห์ทองมีนิสัยอย่างนั้น ชอบตลกขบขัน เราได้สอนจริงๆ นะ สอนท่านสิงห์ทองคือท่านสิงห์ทองนิสัยชอบเล่น ชอบพูดตลกขบขันชอบเล่นตลอดเวลา จนไม่มีสถานที่เวลาที่เวลา บุคคลใดไม่มี นิสัยชอบพูดเล่น เราก็สอนท่านสิงห์ทอง ท่านนับวันจะเป็นผู้ใหญ่ไปทุกวัน ๆ การวางตัวของท่านเพื่อประโยชน์ส่วนรวมให้คิดให้ดี อย่างที่ท่านเป็นอยู่เวลานี้มันเหมือนกับลิง เราก็บอกชัด ๆ อย่างนี้ ลิงร้อยตัวสู้ไม่ได้ ล้มระนาวไปหมด ท่านนิสัยหลุกหลิกยิ่งกว่าลิง การพูดเล่นอย่างนั้นอย่างนี้

เขามาหาเรา คนเคารพนับถือทั่วประเทศก็ดี ที่เคารพนับถือมากน้อยเพียงไรก็ดี เขามาหาเราเขาไม่ได้มาด้วยที่ว่าเราเป็นคนชอบพูดตลกขบขัน พูดหยอกพูดเล่นเหมือนลิง เขามาหาครูบาอาจารย์ต่างหาก สถานที่กาลเวลาใดที่ควรจะใช้กิริยาอย่างไร ให้นำมาใช้ให้

เหมาะสมกับสถานที่บุคคล เรายังใหญ่ขึ้นไปทุกวันๆ โตขึ้นไปทุกวัน การวางตัวให้เหมาะสมกับความเป็นผู้ใหญ่ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้น้อยที่เข้ามาศึกษาอบรมกับเรา เวลาที่กริยาอย่างนี้เป็นกริยาของลิง ไม่มีใครจะมาละนอกจากลิงจะมาหาเราเท่านั้น ลิงเขาก็เบื่อ เขาก็เป็นลิงอยู่แล้ว มาเจอลิงเข้าอีกเขาก็เบื่อ เขาไม่อยากมาละ แล้วจะเป็นอย่างไร ให้พิจารณาตัดแปลงตนเองนะ เราจะโตขึ้นไปทุกวันใหญ่ขึ้นไปทุกวันเป็นครูเป็นอาจารย์ การวางตัว การแนะนำสั่งสอนทุกสิ่งทุกอย่าง ให้เหมาะสม บอกทุกอย่าง

เวลาเราสอนจริงๆ ท่านสิ่งทองจะหมอบนะ ไม่กล้ามาพูดเล่นได้นะ เพราะท่านสิ่งทองกลัวเรามากอยู่ ก็ฟังเป็นบ้ำขึ้นตอนนี้นะ เพราะต่างคนต่างใหญ่ขึ้นมาแล้วก็เลยไม่สนใจกัน แต่ก่อนท่านสิ่งทองกลัวเรามาก เพราะเคยอยู่กับเรามากัน กลัวมากจริงๆ คนอื่นไม่กลัวง่าย ๆ กับเรานี้กลัวมากท่านสิ่งทอง นี่ละสอนให้รู้จักวิธีการปฏิบัติตัวเอง การวางตัวต่อสังคมทั่วๆ ไป สมกับที่เราเป็นครูเป็นอาจารย์ที่เขามาหาแล้ว ให้เขาได้รับผลประโยชน์ออกไป อย่าได้เอา ลิงเอาค่างที่ไหนมันก็มีอย่างนี้ ไม่เป็นประโยชน์ เขามาเคารพเราไม่มาเคารพด้วยกริยาลิงอย่างนี้ สอนแล้วหมอบนะ นิ่ง พอออกจากเราไปแล้ว เหมือนกับเราเอาโซ่พันคอลิง จับโซ่แล้วตีหัวลิง หมอบ พอวางโซ่แล้วก็เป็นอย่างนั้นอีก โอ๊ย มันไม่ได้เรื่องละเราก็เลยปล่อย ก็เลยเป็นไปตามนิสัย

มันเป็นไปตามนิสัยนะ ก็คิดดูซิท่านพูดเรายังไม่ลืม การเทศนาว่าการนี้ยกให้ท่านอาจารย์เทศน์เก่ง เท่าที่ผ่านมาไม่มีใคร แต่การตอบปัญหาอีกอันหนึ่งนะ ถ้าการตอบปัญหาเป็นที่หนึ่ง สำหรับท่านอาจารย์การตอบปัญหานี้เป็นที่หนึ่ง ที่นี้ท่านก็ย้อนมาหาท่านสำหรับกระผมมันไม่ได้เรื่อง นี่ละนิสัยหยอกเล่นนะ เวลาเขามาถามปัญหาอะไร อ้าปากอยู่ตอบเขาไม่ได้ จนกระทั่งเขากลับไปบ้านถึงเรือนแล้ว จึงระลึกปัญหาได้ไปตามหลังเขาไป นั่นนะเห็นไหมนิสัยอันนี้ละ เขาไปถึงบ้านถึงเรือนแล้วจึงระลึกปัญหาได้ แล้วก็ไปตามหลังเขาไป นี่ละกริยาอันนี้ ท่านไม่ได้ตั้งใจพูดนะมันหากมีนิสัยอย่างนั้น ไปตามหลังเขาไป ขบขันดี ไปพวกนี้ไปตามหลังไปนะ ถ้าไม่ไป เดียวนี้เราระลึกปัญหาไม่ได้ ให้ไปเสียก่อนเรา จะไปตามหลัง ปัญหานี้ละ ไป

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz